

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg skal herved tillade mig for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om ophævelse af visse naturalisationer.

Idet jeg i det hele tillader mig at henvisse til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg her blot fremhæve, at der under krigen blev naturaliseret en række britiske og franske statsborgere, bosatte her i landet, for at forhindre, at de pågældende blev interneret af tyskerne.

Mange af de pågældende ville under normale forhold næppe have andraget om dansk indfødsret, og der er da også efter besættelsens ophør i adskillige tilfælde fremsat anmodning fra disse personer om at få den ved naturalisationen erhvervede danske indfødsret ophævet, for at de i stedet kan forsøge at generhverve deres britiske eller franske statsborgerret.

Da dertil kommer, at retsvirkningen af de omtalte naturalisationer både efter britisk og fransk ret er noget uklar, har man anset det for rimeligt at åbne mulighed for de pågældende til nu at tilkendegive, hvorvidt det i sin tid var deres virkelige ønske at blive danske.

Det foreliggende lovforslag, der er udarbejdet i samarbejde med regeringerne i Det britiske Rige og Frankrig, bestemmer herefter, at den naturaliserede for at bevare indfødsretten må afgive en skriftlig erklæring herom senest den 31. december 1952. Afgiver han ikke denne erklæring, stilles han, som om han aldrig var blevet naturaliseret, og han vil da i det overvejende antal tilfælde uden videre have generhvervet sin tidligere statsborgerret.

Til slut skal jeg nævne, at hustruernes og børnenes forhold er søgt løst efter regler, der i det store og hele harmonerer med de principper, der er lagt til grund for indfødsretsloven af 27. maj 1950. Gifte kvinder har således en selvstændig adgang til at afgive erklæring om bevarelse af den danske indfødsret.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 87 af 26. marts 1923 om adoption.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3261; fremsættelsen findes i tidenden sp. 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Formanden: Jeg skal først give ordet til den højtærede justitsminister.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det lovforslag, der nu sættes til forhandling i det høje ting, blev fremsat af min forgænger, den højtærede fhv. justitsminister Steincke, den 25. oktober i år. Forslaget har, som det vil erindres fra de bemærkninger, der ledsagede det, tidligere været behandlet her i landstinget i samlingen 1948—49, hvor det blev henvist til udvalgsbehandling, men udvalget nåede ikke at afgive betænkning over forslaget. I sin nuværende form imødekommer lovforslaget visse af de ønsker, der blev fremsat under behandlingen i samlingen 1948—49. Jeg har efter omstændighederne ment det rigtigst, at behandlingen af forslaget i den foreliggende skikkelse fortsættes, og jeg tillader mig at indstille det til velvillig behandling i det høje ting, idet jeg går ud fra, at jeg i et udvalg kan få lejlighed til at drøfte dets bestemmelser lidt nærmere.

Dose: Idet jeg beklager, at mit partis ordfører er forhindret i at være tilstede i dag, skal jeg på mit partis vegne tilsige velvillig medvirken til behandling af det foreliggende lovforslag.

Det oprindelige lovforslag blev fremsat af daværende justitsminister Busch-Jensen og blev behandlet længe og grundigt i et udvalg. Det blev i denne samling genfremsat af fhv. justitsminister Steincke, og det opretholdes altså af den nuværende højtærede justitsminister.

Det, der gjorde, at man i sin tid ikke nåede at blive færdig med udvalgsbehandlingen, var, at man var uenig om forståelsen af enkelte linier i lovforslagets § 2. Når man ser på principperne i sagen, spørgsmålet om barnets ret, adoptantens ret, samfundets pligt, kan man godt sige, at uenigheden i udvalget var af tværpolitisk art, idet den vedrørte forståelsen af den oprindelige bestemmelse, hvori det hed:

„Såfremt adoptivbarnet viser sig at lide af sindssygdom, åndssvaghed, anden betydelig sjælelig mangel eller af betydelig legemlig mangel eller alvorlig og langvarig sygdom og det må antages, at denne mangel eller lidelse hidrører fra tiden før adoptionen...“

Det var på dette punkt, man søgte at nå til en fælles linie.